

Arrest

nr. 56 666 van 24 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, en X en X, die eveneens verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 november 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 oktober 2010 betreffende de intrekking van de C-kaart en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2010 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 oktober 2010 tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De tweede verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De eerste en de tweede verzoekende partij zijn getrouwd en zijn de ouders van de overige verzoekende partijen, van wie één dochter geboren is op 8 januari 1999 en bijgevolg nog minderjarig is. De eerste en de tweede verzoekende partij treden samen als haar wettelijke vertegenwoordigers op.

De derde verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 december 1992. De derde verzoekende partij is de dochter van de eerste en tweede verzoekende partij.

De vierde verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 februari 1991. De vierde verzoekende partij is de oudste dochter van de eerste en tweede verzoekende partij.

Op 11 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de C-kaart van de eerste verzoekende partij in te trekken. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De betrokken heeft een C kaart bekomen op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote S. A. (...) met wie hij huwde op 25.09.2004. Hij diende een aanvraag vestiging in overeenkomstig het toenmalige art 40 van de vreemdelingenwet op 13.10.2004. Hierbij werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 14.03.2005 die op 18.10.07 werd vervangen door een C kaart.

Op 01.04.2010 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen bij vonnis (AR 10/388/A) het huwelijk tussen K. (...) en S. (...) als zijnde een schijnhuwelijk. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. Het beschikkend gedeelte van het vonnis werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 17.08.2010.

De betrokkene heeft dus de Belgische procedure voor gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt het recht op vestiging ingetrokken.”

Op 19 oktober 2010 wordt aan de eerste verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, S. R. (...) attaché genomen op 11.10.2010 wordt aan de genaamde Kivang, Mustafa, geboren te Celtik op (in) 26.06.1960, van Turkije nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 17/11/2010 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing:

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3 : wordt door de gemachtigde Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid S. R. (...) geacht de openbare orde te hebben geschaad.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 01.04.2010 (referentie AR 10/388/A) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane S. A. (...) vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus strijdig met de openbare orde.

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Het wettig verblijf van betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten.”

Op 11 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de C-kaart van de tweede verzoekende partij en de derde verzoekende partij in te trekken. Dit is de derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De betrokkene diende op 08.07.08 samen met haar twee kinderen K. G. (...) en K. C. (...) een aanvraag in tot gezinshereniging met haar in het Rijk gevestigde echtgenoot K., M. (...), overeenkomstig het toenmalig artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Dit werd haar toegestaan op 25.09.2008. Zij verkreeg samen met haar kinderen een visum type D en op 18.03.09 werd zij in het bezit gesteld van een A kaart. K. M. (...) heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane S., A.

(...). Het huwelijk tussen K. M. (...) en S. A. (...) werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (referentie AR 10/388/A) op 01.04.10. Hierdoor werd de vestiging van betrokkene echtgenoot ingetrokken bij beslissing van 11.10.2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene en haar kind K. G. (...) vloeit voort uit de vestiging van K. M. (...). Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen K. en S. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgevloeide rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, is het wettig verblijf van de betrokkene verstreken. De A kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981."

Op 19 oktober 2010 wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de vierde bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, S. R. (...), attaché genomen op 11.10.2010 wordt aan de genaamde K., D. (...), geboren te Emirdag op 15.09.1969, van Turkse nationaliteit en haar minderjarige kind K., G. (...) geboren op 13.12.1992 te Celtik, eveneens van Turkse nationaliteit het bevel gegeven om uiterlijk op 17/11/2010 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing :

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Betrokkene en haar minderjarig kind verkregen hun verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging met haar in België gevestigde echtgenoot/vader K., M. (...). Hun verblijfsrecht vloeit dus voort uit zijn vestiging in het Rijk. De vestiging van K., M. (...) werd ingetrokken op 11.10.2010 gezien zijn huwelijk met de Belgische A. S. (...), op grond waarvan hij de vestiging verkregen had, nietig verklaard werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 01.04.2010 (ref AR 10/388/A). Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgesproten rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, hebben betrokkenen geen recht meer op verblijf."

Op 11 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de C-kaart van de minderjarige dochter van de eerste en tweede verzoekende partij in te trekken. Dit is de vijfde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Betrokken vreemdeling kwam op onbekende datum aan in België. Op 01.10.2007 probeerde betrokkene vader K. M. (...) om haar in te schrijven bij de gemeente. Op 02.10.2007 werd een bijlage 38 opgesteld omdat het kind niet over de nodige documenten beschikte om een procedure gezinshereniging in functie van haar vader in kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet, op te starten. De bijlage 38 werd betekend op 18.10.2007. op 12.06.2009 werd voor het kind een aanvraag tot machtiging tot verblijf voor langer dan drie maanden op basis van artikel 9bis ingediend. Er werd aangehaald dat alle gezinsleden (ouders en andere kinderen) behalve K. (...) verblijfsgerechtigd waren en dat zij sinds september 2007 in België school liep. De regularisatie werd toegestaan op 26.11.09. Ze werd geregulariseerd uitsluitend omdat haar ouders en zussen verblijfsgerechtigd waren in België. Betrokkene vader was gevestigd in België als een gevolg van zijn huwelijk met de Belgische S.,A.. Het huwelijk van K. M. (...) met S. A. (...) werd vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op 01.04.2010 (referentie AR 10/388/A). Een vernietiging van rechtshandeling zoals een huwelijk houdt in dat de rechtshandeling geacht wordt vanaf haar ontstaan af nietig te zijn. Dit wil zeggen dat betrokkene vader nooit verblijfsgerechtigd was gezien zijn vestiging in het Rijk het rechtsreeks gevolg was van zijn huwelijk met A. S. (...). Ook betrokkene moeder en overige gezinsleden die door gezinshereniging (op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet) met K.M.(...) hun machtiging tot verblijf van beperkte duur (A kaart) verkregen waren dus nooit verblijfsgerechtigd. Want ook de toekenning van hun verblijfsrecht was een rechtsreeks gevolg van het vernietigde huwelijk. Overigens werd het verblijfsrecht van betrokkene ouders en zussen ingetrokken bij beslissing van 11.10.2010. De basis waarop de betrokkene haar verblijfsrecht verkreeg, met name het verblijfsrecht van haar familieleden, komt dus te vervallen.

Door het geheel van bovenstaande redenen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist de machtiging tot een verblijf van beperkte duur van de betrokkene in te trekken conform artikel 35 eerste lid van het KB van 08.10.1981"

Op 19 oktober 2010 wordt aan de eerste verzoekende partij een bevel tot terugbrenging uitgereikt. Dit is de zesde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan K., M. (...)

geboren te Celtik op 26.06.1960

van Turkse nationaliteit,

verblijvende te (...),

bevel gegeven om de genaamde K., K. (...),

geboren te Celtik, op 08.01.1999

van Turkije nationaliteit,

verblijvende te (...),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

Reden van de maatregel :

Art 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2: verblijft langer in het Rijk dan toegelaten Het wettig verblijf is verstreken. Zie beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht van datum 11.10.2010."

Op 11 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om de C-kaart van de vierde verzoekende partij in te trekken. Dit is de zevende bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Betrokkene diende samen met zijn moeder op 08.07.08 een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn in het Rijk gevestigde vader K. M. (...), overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980. Dit werd hem toegestaan op 25.09.2008. Hij verkreeg een visum type D en op 19.03.2009 werd hij in het bezit gesteld van een A kaart. K. M. (...) heeft zijn vestiging in het Rijk bekomen door zijn huwelijk met de Belgische onderdane S.A. (...). Het huwelijk tussen K.M.(...) en S. A. (...) werd vernietigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (referentie AR 10/3881A) op 01.04.10. Hierdoor werd de vestiging van betrokkene vader ingetrokken bij beslissing van 11.10.2010. Het verblijfsrecht van de betrokkene vloeit voort uit de vestiging van K. M. (...). Gezien door de nietigverklaring van het huwelijk tussen K. (...) en S. (...) niet alleen dit huwelijk nooit bestaan heeft maar ook alle er uit voortgevloeide rechten komen te vervallen, zoals het recht op gezinshereniging, is het wettig verblijf van de betrokkene verstreken. De A kaart dient te worden ingetrokken conform artikel 35 van het KB van 08.10.1981".

Op 19 oktober 2010 wordt aan de vierde verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de achtste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, S. R. (...), Attaché genomen op 11.10.2010 wordt aan de genaamde K., C. (...), geboren te CELTIC op (in) 10.02.1991, van Turkse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 17/11/2010 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden(en) van de beslissing :

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan toegelaten. Betrokkene verkreeg zijn verblijfsrecht in België op basis van gezinshereniging met zijn in België gevestigde vader K. M. (...). Zijn verblijfsrecht vloeit dus voort uit zijn vaders vestiging in het Rijk. De vestiging van K. M. (...) werd ingetrokken op 11.10.2010 gezien zijn huwelijk met de Belgische A. S. (...), op grond waarvan hij de vestiging verkregen had, nietig verklaard werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 01.04.2010. (referentie AR 10/383/A) Gezien door de nietigverklaring van dit huwelijk ook alle er uit voortgevloeide rechten komen te vervallen, zo ook het recht op gezinshereniging, heeft de betrokkene geen recht meer op verblijf."

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad stelt vast dat de eerste en de tweede verzoekende partij het verzoekschrift in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van de derde verzoekende partij ingediend hebben. De derde verzoekende partij was minderjarig op het ogenblik dat het verzoekschrift ingediend werd. Op 13 december 2010 is de derde verzoekende partij meerderjarig geworden. Bijgevolg beschikt de derde verzoekende partij over de nodige bekwaamheid om zelfstandig haar beroep voor de Raad te voeren en dienen de ouders van de derde verzoekende partij niet meer als wettelijke vertegenwoordiger op te treden.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekende partijen om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.3. In het opschrift van het verzoekschrift vragen de verzoekende partijen alleen de “nietigverklaring”. In het beschikkende gedeelte van het verzoekschrift worden zowel de schorsing als de nietigverklaring gevraagd. Krachtens artikel 39/82, § 3, 2e lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

In casu wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring in te houden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat er “*geen definitief vonnis*” is. In het middel zelf voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1050 Gerechtelijk wetboek juncto artikel 6 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

3.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Aangezien het vonnis d.d. 01/04/2010 van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Aldaar gekend onder A.R. 10/388/A waarin het huwelijk tussen vader K. (...) en S. (...) vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk, niet rechtsgeldig betekend werd aan verzoekende partij (meer bepaald aan vader K. (...)) heeft het vonnis geen kracht van gewijsde heeft.

Op basis van een vonnis dat niet definitief is, (en ook niet uitvoerbaar bij voorraad) kan geen dergelijke verstreckende maatregel genomen worden.

Door uitvoering te verlenen aan dit niet definitief vonnis. ontnemt men aan verzoekende partij (meer bepaald vader K. (...)) namelijk het effectief recht om nuttig beroep te kunnen aantekenen ,waarbij hij alsnog zijn rechten kan vrijwaren.

Hieruit volgt dan ook een schending van de artikelen 1050 ev, van het Gerechtelijk Wetboek, juncto art. 6 E.V.R.M.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“De uiteenzetting van een middel vereist van de verzoekende partij dat zij aangeeft welke rechtsregel zij geschonden acht en op welke wijze deze geschonden werd. Het is niet voldoende enkel een geschonden rechtsregel aan te brengen. Een verzoekschrift dat geen uiteenzetting van het middel bevat is onontvankelijk. (RvV 8 mei 2009, nr. 27.099.)

Een onoverzichtelijke opeenstapeling van feitelijke commentaar waarin geen verstaanbare en adequate uiteenzetting van een middel kan worden gevonden, brengt de onontvankelijkheid van het beroep met zich mee. (RvV 23 januari 2009, nr. 21.932)

Onder punt A stellen verzoekers als zou het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg uitgesproken te Antwerpen op 1 april 2010 niet rechtsgeldig betekend zijn aan eerste verzoeker en geen kracht van gewijsde hebben.

Nochtans werd het beschikkend gedeelte van dat vonnis overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

De loutere bewering van verzoekers is onvoldoende om dat feit te ontkrachten.

Verzoekers tonen ook niet aan beroep te hebben aangetekend tegen dat vonnis, evenmin maken zij hun bewering aannemelijk aan de hand van enig bewijs.

Het eerste " middel " faalt in feite, is niet onderbouwd aan de hand van wettelijke gegevens, is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond."

3.1.3. Daargelaten de vraag of het eerste middel van de verzoekende partijen een middel is in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat het parket van Antwerpen op 30 augustus 2010 volgend bericht naar de verwerende partij verzond: *"Ik kan u meedelen dat de nietigverklaring van het schijnhuwelijk van K.M. (...) en S.A. (...) op 17.08.2010 werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand en werd geregistreerd in het Rijksregister. Dit wil zeggen dat het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen van 1 april 2010, dat U eerder van ons ontving, definitief is."* Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet aantonen beroep te hebben aangetekend tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, evenmin maken zij hun bewering aannemelijk aan de hand van enig bewijs. De loutere beweringen van de verzoekende partijen zijn onvoldoende om de vaststellingen in het administratief dossier te ontkrachten. In dit opzicht maken de verzoekende partijen geen schending van artikel 1050 van het Gerechtelijk Wetboek juncto artikel 6 EVRM aannemelijk.

Het eerste middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan: *"geen intrekking verblijfsrecht van vader M.K. (...)"*

3.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

"Als een gevolg van het rechtsprincipe 'Frans omnia corrumpit' wordt het recht op vestiging ingetrokken." (Stuk 1)

Enkel het recht op vestiging werd ingetrokken, doch niet het verblijfsrecht van vader K. (...).

Zodoende heeft hij zijn verblijfsrecht in het Rijk behouden."

3.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"Onder punt B stellen zij als zou de vestiging van eerste verzoeker zijn ingetrokken, doch niet zijn verblijfsrecht.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers niet duidelijk maken op welke wettelijke basis eerste verzoeker toch nog verblijfsrecht zou genieten.

Het tweede " middel " faalt in feite, is niet onderbouwd aan de hand van wettelijke gegevens, is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond."

3.2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot de blote bewering en verklaring dat de eerste verzoekende partij nog steeds een verblijfsrecht in het Rijk heeft, zonder evenwel op voldoende en duidelijke wijze de rechtsregel aan te geven die zij geschonden achten en een omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in zoverre de verzoekende partijen menen dat de eerste verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikt, daar alleen haar recht op vestiging werd ingetrokken dit berust op een verkeerde lezing van de eerste en tweede bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing wordt immers het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij ingetrokken. In casu wordt de term "vestiging" gebruikt omdat de eerste verzoekende partij haar verblijf verkregen heeft op grond van oud artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Voorts laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten en aan te tonen over welk verblijfsrecht de eerste verzoekende partij zou beschikken.

Het middel is onontvankelijk.

3.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet.

3.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Zowel echtgenote/moeder D. K. (...) als de kinderen hebben een bijlage 13 ontvangen, waarbij het verblijfsrecht, respectievelijk de machtiging tot verblijf wordt ingetrokken omdat deze destijds werden toegekend op basis van het verblijfsrecht van vader K. (...).

Zoals reeds aangevoerd in ‘middel B’, werd enkel het recht op vestiging ingetrokken, doch niet het recht op verblijf.

Zodoende blijft de reden op grond waarvan aan moeder en de kinderen een verblijfsrecht, respectievelijk machtiging tot verblijf, werd toegekend, wel degelijk bestaande !!!

Het verblijfsrecht, respectievelijk machtiging tot verblijf werd dan ook ten onrechte ingetrokken.”

3.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“Ten derde stellen verzoekers, onder punt C als zou artikel 10 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden zijn, doordat hun een bijlage 13, bevel om het grondgebied te verlaten, werd overhandigd, terwijl het verblijfsrecht in hoofde van eerste verzoeker zou zijn blijven bestaan.

Zij maken echter niet aannemelijk als zou eerste verzoeker nog verblijfsrecht genieten.

Het derde " middel " faalt in feite, is niet onderbouwd aan de hand van wettelijke gegevens, is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond.”

3.3.3. In het derde middel menen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij nog over een verblijfsrecht beschikt en dat de tweede, derde en vierde verzoekende partij nog over een verblijfsrecht beschikken. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 10bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt,

“§ 1. Wanneer de in artikel 10, § 1, 4°, 5° en 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden, dat de student over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, voorziene gevallen bevinden of lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage aan deze wet

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.

§ 2. Wanneer de in artikel 10, § 1, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt, voorzover die zich niet in één der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° voorziene gevallen bevinden, of lijden aan één van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage aan deze wet.

Het familielid bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 6°, moet bovendien het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting te beschikken.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.

§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt. Om deze bijzondere regeling te kunnen genieten, moeten de betrokken gezinsleden de EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene of de verblijfstitel die hun is afgegeven door een lidstaat van de Europese Unie, samen met het bewijs dat zij in deze Staat hebben verbleven als gezinslid van een langdurig ingezetene, voorleggen.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen nalaten uiteen te zetten welke bepalingen van dit artikel op hen van toepassing zijn.

Voorts maken de verzoekende partijen hun bewering dat eerste verzoekende partij over een verblijfsrecht beschikt, niet aannemelijk. Uit het administratief dossier en de eerste bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij ingetrokken werd. Het huwelijk van de eerste verzoekende partij met een Belgische onderdaan, op grond waarvan zij oorspronkelijk haar verblijfsrecht in België verkregen had, werd definitief nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen 1 april 2010 daar het een schijnhuwelijk betrof. Hierdoor vervalt eveneens het verblijfsrecht van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, daar zij hun verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met de eerste verzoekende partij, die respectievelijk hun echtgenoot of vader is, verkregen hebben (RvS 5 juni 2002, nr. 107 363; RvS 5 juni 2002, nr. 107 369; RvS 7 december 2004, nr. 138 115; RvS 30 mei 2006, nr. 159 294). Anders oordelen zou ook ingaan tegen de ratio legis van gezinshereniging. Het doel van gezinshereniging is het bij elkaar brengen van bepaalde familieleden van Belgen en vreemdelingen met een verblijfsrecht in België met de Belg of de vreemdeling met een verblijfsrecht in België. Bijgevolg, wanneer de vreemdeling met een verblijfsrecht in België niet meer over dit verblijfsrecht beschikt en het grondgebied dient te verlaten, dan verliezen zijn familieleden die hun verblijfsrecht op basis van die persoon verkregen hebben eveneens hun verblijfsrecht omdat er geen sprake meer is van gezinshereniging. Deze familieleden moeten uitzoeken of ze geen verblijfsrecht op eigen gronden kunnen verwerven. Het tegenbewijs dat het huwelijk van de eerste verzoekende partij niet werd vernietigd wordt niet door de verzoekende partijen geleverd. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat ze over een verblijfsrecht beschikken. Het middel van de verzoekende partijen mist feitelijke grondslag.

3.4. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het evenredigheidsbeginsel juncto de artikelen 11, 27 en 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

3.4.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“- Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen:

Dat huidige beslissingen niet in evenredigheid slaat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel; temeer daar het bevel werd gesteund op een vonnis (schijnhuwelijk) dat niet definitief in kracht van gewijsde is. en zolang het vonnis niet in kracht van gewijsde is, dit nog kan hervormd worden.

Dat het onevenredig zou zijn dat het gezin het Belgische grondgebied zou moeten verlaten, terwijl er in deze nog geen definitieve uitspraak is inzake het (schijn)huwelijk van vader M. K. (...).

- Zelfs indien het vonnis d.d. 01/04/2010 definitief zou geworden zijn, huidige beslissingen niet proportioneel zijn. aangezien de kinderen van het kind, reeds jaren in het Rijk verblijven, en hier schoollopen.

Dat de huidige beslissingen de ontwikkeling, opleiding, opvoeding en geestestoestand van de kinderen drastisch zal beïnvloeden.

Dat huidige beslissingen niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissingen."

3.4.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

"Ten vierde stellen zij als zou de bestreden beslissing niet in evenwicht zijn met de nadelen die uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voortvloeien, zelfs indien het vonnis van 1 april 2010 definitief zou zijn geworden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat ook die kritiek niet voldoet aan het middel dat zou kunnen leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen.

Er wordt geen ontvankelijk middel aangevoerd."

3.4.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat op een summiere doch duidelijke wijze de schending aangevoerd wordt van het evenredigheidsbeginsel juncto de artikelen 11, 27 en 28 van het Kinderrechtenverdrag. Tevens wordt kort uiteengezet waarom de verzoekende partijen menen dat voormeld beginsel geschonden is. De Raad besluit derhalve dat de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

Zoals uit de bestreden beslissingen en het verzoekschrift blijkt, werden de bevelen om het grondgebied uitgereikt en het verblijfsrecht van de verzoekende partijen ingetrokken omdat de eerste verzoekende partij niet meer over een verblijfsrecht beschikt daar dit ingetrokken werd, waardoor het verblijfsrecht van de tweede, derde en vierde verzoekende partij, verkregen op basis van gezinshereniging met hun echtgenoot/vader, eveneens vervalt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische openbare orde. Het huwelijk van de eerste verzoekende partij met een Belgische onderdaan werd definitief nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen 1 april 2010 daar het een schijnhuwelijk betrof. Door het aangaan van een schijnhuwelijk heeft de vader/echtgenoot van de tweede, derde en vierde verzoekende partij de Belgische openbare orde geschonden en de nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van de eerste verzoekende partij wordt zij geacht nooit gehuwd te zijn geweest en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. Bijgevolg wordt het verblijfsrecht dat de eerste verzoekende partij op basis van haar huwelijk werd toegekend, geacht nooit te hebben bestaan, vermits de verblijfstoestand van de eerste verzoekende partij moet worden vastgesteld als had haar huwelijk nooit plaatsgevonden. Doordat de eerste verzoekende partij geen verblijfsrecht kan doen gelden in België, verliezen de echtgenote en de kinderen – met name de tweede, derde en vierde verzoekende partij – het verkregen recht op verblijf (RvS 5 juni 2002, nr. 107 363; RvS 5 juni 2002, nr. 107 369; RvS 7 december 2004, nr. 138 115; RvS 30 mei 2006, nr. 159 294). Het verblijfsrecht van de tweede, derde en vierde verzoekende partij vond immers de grondslag in het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij. Anders oordelen zou ook ingaan tegen de ratio legis van gezinshereniging. Het doel van gezinshereniging is het bij elkaar brengen van bepaalde familieleden van Belgen en vreemdelingen met een verblijfsrecht in België met de Belg of de vreemdeling met een verblijfsrecht in België. Bijgevolg, wanneer de vreemdeling met een verblijfsrecht in België niet meer over dit verblijfsrecht beschikt en het grondgebied dient te verlaten, dan verliezen zijn familieleden die hun verblijfsrecht op basis van die persoon verkregen hebben eveneens hun verblijfsrecht omdat er geen sprake meer is van gezinshereniging. Deze familieleden moeten uitzoeken of ze geen verblijfsrecht op eigen gronden kunnen verwerven. In het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 juni 2008 stelt het Hof in overweging B.21 uitdrukkelijk dat *"de gezinshereniging, wat (de kinderen) betreft, geen gevolg is van het huwelijk van laatstgenoemden maar wel degelijk een gevolg van de afstammingsband die hen verbindt met hun verwekker die zich in België heeft gevestigd of gemachtigd is er te verblijven."* Derhalve kon de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de C-kaarten van de verzoekende partijen intrekken en bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet en een bevel tot terugdrijving op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet uit te reiken.

Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van bepalingen (staan)”*. De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen “self executing” zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het Verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de Staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl.Doc.* Kamer 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25). Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 11, 27 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58 032; RvS 12 februari 1996, nr. 58 122). Deze artikelen, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, volstaan op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 24 april 1996, nr.57 793; RvS 16 mei 2008, nr. 2707 (C)).

Het middel is ongegrond.

3.5. Voor het overige voeren de verzoekende partijen geen andere grieven aan, ook niet in de repliek-memorïe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN